

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupen JUDr. Jířím Burešem, advokátem, se sídlem Dukelských hrdinů 471/29, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2016, č. j. CPR-13495-2/ČJ-2016-930310-V240, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016, č. j. 1 A 58/2016 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství cizinecké policie“ či „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 5. 2016, č. j. KRPA-180714-16/ČJ-2016-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu dva roky ode dne, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci ve smyslu § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo, neboť v době ode dne 24. 5. 2015 do 11. 5. 2016 pobýval na území ČR bez víza a bez povolení k pobytu.

[2] Rozhodnutím ze dne 22. 6. 2016, č. j. CPR-13495-2/ČJ-2016-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že zkrátil uloženou dobu vyhoštění na 14 měsíců. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného byla podána žaloba, kterou zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 31. 8. 2016, č. j. 1 A 58/2016 – 25 (dále také jen „napadený rozsudek“). Městský soud shrnul skutkový stav a na základě něj právně posoudil rozhodné otázky. Předně upozornil, že řízení ani rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nejsou předmětem přezkumu v projednávané věci, přestože právě klíčová žalobní námitka je zaměřena tímto směrem. Konstatoval proto, že nemůže přezkoumávat, zda k zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu došlo v souladu se zákonem, neboť se jedná o odlišné rozhodnutí vydané v odlišném řízení než rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, které je nyní předmětem přezkumu, byť správní vyhoštění na prvně jmenované rozhodnutí navazuje. V souladu s požadavkem přiměřenosti uložení správního vyhoštění se však soud zabýval otázkou, zda Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky v Praze (dále jen „ministerstvo“) v řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu správně doručovalo zástupci žalobce, resp. zda byl zástupce oprávněn žalobce v řízení zastupovat a mohlo mu být vydané rozhodnutí doručeno, a tedy vůči žalobci nabýt právní moci. V opačném případě by neobstálo ani tvrzení žalovaného a krajského ředitelství cizinecké policie, že žalobce na území ČR pobýval od 24. 5. 2015 nelegálně.

[4] Městský soud však neshledal předmětnou námitku (že plná moc nebyla zmocněné zástupkyni udělena pro řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu) důvodnou. Správní orgány vycházely z pravomocného rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce. Navíc sám žalobce dne 11. 5. 2015 do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uváděl, že byl v řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zastoupen zmocněnkyní, které dal plnou moc a víc se o věc nezajímal, tudíž ani nemá zprávu o výsledku zmíněného řízení. Městský soud tedy vyslovil, že žalobce je odpovědný za následky jednání zástupkyně, kterou si pro řízení zvolil, a sám se měl zajímat, zda a jak bylo ve věci rozhodnuto. „*Správní orgány v právě projednávané věci nebyly oprávněny posuzovat vztah mezi zmocněnkyní a žalobcem nadto spadající do odlišného správního řízení. Po žalované nelze požadovat, aby zjišťovala konkrétní podrobnosti takového vztahu. Doručení zástupkyni představuje důkaz řádného zákonného doručení zastoupenému účastníku řízení a z této skutečnosti žalovaná v řízení o vyhoštění správně vycházela.*“ Dále se soud zabýval i obsahem a formulací udělené plné moci a dospěl k závěru, že byla žalobcem nepochybně udělena pro řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, a námitku proto shledal účelovou.

[5] Stejně tak soud nepřisvědčil námitce zásahu do soukromého a rodinného života, kterou žalobce opřel pouze o tvrzení, že na území ČR pobývá již od roku 1996. To za situace, kdy celá jeho rodina (aktuálně včetně manželky) žije na Ukrajině. Městský soud dodal, že „*je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na svém území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. (...) Pro správní vyhoštění je pak zásadní zjištění o neoprávněnosti pobytu; další důvody, jakkoliv lidsky pochopitelné, at' již zaviněné subjektivně či nastalé nezávisle na vůli cizince, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu mnohem méně podstatné.*“ Uzavřel, že v daném případě neshledal jakékoliv pochybení správních orgánů.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek městského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta, jak bylo uvedeno výše. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona

pokračování

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jak je zřejmé z jejího obsahu (stěžovatel sám konkrétní ustanovení zákona neoznačil), a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[7] Dle stěžovatele městský soud i žalovaný uzpůsobili relevantní informace tak, aby nedošlo k řádnému přezkumu rozhodnutí o vyhoštění a nezjistili řádně skutkový stav. Případ stěžovatele byl bagatelizován, ačkoliv již v žalobě namítal, že jeho nelegální pobyt na území ČR byl důsledkem procesního pochybení správního orgánu.

[8] V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že se dne 11. 5. 2016 dostavil dobrovolně na služebnu cizinecké policie, aby se informoval o průběhu řízení o žádosti o pobytové oprávnění. Následně popisuje, jak v návaznosti na to správní orgány postupovaly, kdy mu byl zadržen cestovní doklad a byl zajištěn. Poté bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Ministerstvo se v řízení se stěžovatelem dopustilo celé řady pochybení a způsobilo jeho nelegální pobyt. Vrcholem dle stěžovatele bylo, že mu po ukončení řízení nebyl vydán výjezdní příkaz, ale byla na něj přivolána hlídka policie, aby ho zajistila. Pokud však u žadatele bylo ukončeno řízení o pobytovém oprávnění, měl mu být vydán výjezdní příkaz dle § 50 zákona o pobytu cizinců (taková je ustálená správní praxe). Bez něj nemohl stěžovatel ani legálně z území ČR vycestovat. V případě stěžovatele nebyl ustálený postup dodržen. Stěžovatel zde zdůrazňuje, že krajské ředitelství cizinecké policie vede jak řízení o udělení pobytového oprávnění, tak o správním vyhoštění, takže o uvedených skutečnostech musí vědět z moci úřední. Přesto přistoupilo k zajištění stěžovatele. To však městský soud neproověřil a zjevně dal přednost ochraně postupu správních orgánů. Krajské ředitelství cizinecké policie možná ze spisového materiálu vycházelo, avšak mělo přihlídnout k postupu ministerstva, na což stěžovatel upozorňoval. Stěžovatel dále namítá, že krajské ředitelství cizinecké policie vůči němu pokračuje v nestandardním postupu, když mu v průběhu celého řízení před krajským soudem vydávalo výjezdní příkazy a přes výslovné ujištění tak neučinilo i po podání kasační stížnosti. Stěžovatel se dostavil s dokladem o podání kasační stížnosti na služebnu cizinecké policie a tam mu bylo sděleno, že žádné vízum nedostane a má do 24 hodin opustit území ČR. Aby mohl vyčkat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, musel požádat o udělení mezinárodní ochrany.

[9] Krajské ředitelství cizinecké policie nevzalo v potaz ani fakt, že stěžovatel se na území ČR zdržuje již od roku 1996, je integrovaný ve společnosti, má zde veškeré vazby a hovoří plynně česky. Splňuje proto všechny podmínky pro udělení trvalého pobytu, o který si chtěl požádat. Kvůli uloženému správnímu vyhoštění však pro něj bude do budoucna absolutně nemožné se do ČR vrátit. Jedná se tudíž o opatření zcela nepřiměřené. Stěžovatel zde žil 20 let legálně a nikdy se před správními orgány neskrýval. Nyní kvůli pochybení ministerstva se mu uzavírá cesta do ČR i do celého schengenského prostoru. Městský soud i žalovaný si vybrali jen skutečnosti, které svědčí v neprospěch stěžovatele, a nezabývali se těmi, které jsou naopak v jeho prospěch.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření toliko shrnul skutkový stav a odkázal na spisový materiál. Podotkl, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu. Svůj postup považuje za správný. Jelikož tedy vyjádření neobsahovalo žádná tvrzení, k nimž by Nejvyšší správní soud přihlédl, nezasílal předmětné podání stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost žalobců **není** důvodná.

[13] Předně Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel přímo nespécifikoval, jaké závěry městského soudu považuje za nesprávné, s právním posouzením věci soudem nijak nepolemizuje. Pouze obecně tvrdí, že městský soud vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu a nebylo přihlédnuto ke skutečnostem svědčícím ve prospěch stěžovatele, aniž by blíže uvedl, o jaká konkrétní fakta se jedná. Nutno tedy podotknout, že kvalita a obsah posouzení věci soudem odpovídá kvalitě a míře konkretizace stížnostních bodů (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42).

[14] Nadto převážná část kasační stížnosti zpochybňuje postupy, které se zcela míjí s předmětem sporu. Kromě otázky řádného doručení rozhodnutí o zamítnutí stěžovatelovy žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu (k tomu viz níže) nemohou být v tomto řízení předmětem přezkumu jakékoliv jiné postupy správních orgánů, než postup v řízení o správním vyhoštění, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí, jakož i toto rozhodnutí samotné. Námitkami směřujícími proti jiným postupům (viz body [7] a [8]) se proto nebude Nejvyšší správní soud blíže zabývat. Nad rámec nutného však podotýká, že pokud chtěl stěžovatel vyčkat na území ČR rozhodnutí o kasační stížnosti, k tomuto účelu slouží institut odkladného účinku, o jehož přiznání si mohl v souladu s § 73 ve spojení s § 120 s. ř. s. požádat, nikoliv žádost o mezinárodní ochranu.

[15] Zbylá stížnostní argumentace, která je v daném případě projednatelná (byť se jedná o námitky především obecné bez bližší specifikace, jak bylo uvedeno výše), spočívá v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a s tím souvisejícím nesprávném právním hodnocení otázky nelegálnosti pobytu stěžovatele a přiměřenosti správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud se na tomto místě zcela ztotožňuje se závěry městského soudu a považuje jeho právní posouzení za správné.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel neuvedl, k jakým skutečnostem (zejména pak k těm, které svědčí ve prospěch stěžovatele) městský soud nepřihlédl, případně jakým způsobem skutkový stav přizpůsobil tak, aby ve věci nedošlo k řádnému soudnímu přezkumu. Nejvyšší správní soud přitom po posouzení spisového materiálu nenalezl žádné takové skutečnosti a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán i městský soud vycházely ze správně zjištěného skutkového stavu a žádné rozhodné informace nepominuli. Domnívá-li se stěžovatel, že na území ČR nepobýval nelegálně (resp. došlo k pochybení při doručování rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu) a správní orgány i soud jeho případ bagatelizovaly, mohlo by se eventuálně jednat o nesprávné právní hodnocení rozhodných otázek, nikoliv o nedostatečně zjištěný skutkový stav.

[17] V daném případě je v první řadě sporné, zda byly jednáním stěžovatele naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *police vydá rozhodnutí o vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

pokračování

[18] Podstatné pro danou věc je tedy hodnocení otázky právní moci rozhodnutí ministerstva o zamítnutí stěžovatelovy žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, neboť právě okamžik nabytí právní moci tohoto rozhodnutí byl zásadní pro závěr, že stěžovatelův pobyt na území ČR byl od 24. 5. 2015 do 11. 5. 2016 nelegální.

[19] Již v žalobě stěžovatel zpochybňoval, že rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti bylo stěžovateli řádně doručeno, neboť plná moc ze dne 1. 6. 2014 udělená paní T. Y. byla udělena pro řízení ve věci prodloužení víza k pobytu na území ČR, avšak stěžovatel žádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, nikoliv o prodloužení víza. V této věci lze tedy považovat za klíčové zodpovězení otázky, zda byla paní T. Y. zplnomocněna k zastupování stěžovatele v řízení o jeho žádosti o prodloužení povolení dlouhodobého pobytu a zda tedy doručení rozhodnutí ministerstva tomuto zmocněnci lze považovat za zákonné doručení rozhodnutí stěžovateli. Nejvyšší správní soud se na tomto místě zcela ztotožňuje se závěry městského soudu a považuje jeho právní posouzení za správné.

[20] Ustanovení § 33 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), umožňuje zastoupení účastníka správního řízení zvoleným zmocněncem na základě plné moci, kterou lze učinit buď v písemné formě, nebo může být udělena ústně do protokolu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 - 26, uvedl, že „[o]bsahem průkazu plné moci musí být konkrétní rozsah zmocnění (viz ust. § 33 odst. 2 správního řádu), uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnětele a je také třeba, aby plná moc obsahovala datum (není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu), aby bylo zřejmé, od kterého konkrétního okamžiku je zmocněnec oprávněn úkony za zastoupeného činit.“ V této souvislosti lze poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2005, č. j. 7 As 13/2005 - 62, kde uvedl, že „[p]ři posuzování, jestli písemná plná moc nebo ústní prohlášení účastníka o udělení plné moci (do protokolu) mají potřebné náležitosti, je třeba vzít především v úvahu, zda spolehlivě prokazují oprávnění označeného zástupce jednat za účastníka řízení. V případě, že je možné bez pochybností takové oprávnění dovést z obsahu plné moci, popřípadě z okolností, za kterých byla písemná plná moc soudu doručena nebo za kterých bylo učiněno ústní prohlášení, nemají případné vady plné moci za řízení význam.“

[21] Nejvyšší správní soud s odkazem na shora citované závěry konstatuje, že předmětná plná moc ze dne 1. 6. 2014 splňuje všechny obsahové náležitosti, jak byly výše vymezeny, a z jejího obsahu, jakož i z dalších okolností a chování stěžovatele, lze bez pochyb dovést vůli stěžovatele, aby byl paní T. Y. zastupován v řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu vedeném ministerstvem. Předložená plná moc spolehlivě prokazuje oprávnění označené zástupkyně jednat za stěžovatele v uvedeném řízení. Namítaná nepřesná formulace plné moci, která doslovně nespecifikuje řízení vedené ministerstvem tak, jak je to uvedeno v zákoně (resp. v rozhodnutí ministerstva) nemůže na tomto závěru nic změnit. Ministerstvu byla předložena plná moc, ve které je výslovně uvedeno, že stěžovatel zmocňuje paní T. Y. k zastupování ve věci „prodloužení víza k pobytu na území - „Ministerstvem Vnitra ČR a všech záležitostí s tím spojených“. Z obsahu plné moci nelze dospět k jinému závěru, než že byla udělena pro předmětné řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, neboť jiné obdobné řízení nebylo Ministerstvem vnitra vedeno. Ministerstvo nemohlo mít objektivně pochybnosti o oprávnění paní T. Y. stěžovatele v řízení zastupovat. Naopak by bylo vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí, pokud by správní orgán k předložené plné moci přistupoval nepřiměřeně formalisticky, s uvedenou zmocněnkyní by v řízení odmítl jednat a rozhodnutí doručil přímo stěžovateli, a to jen v důsledku formulace neodpovídající přesné zákonné definici daného řízení. Nepochybně by tím ministerstvo porušilo právo stěžovatele nechat se ve správním řízení zastupovat. Navíc stěžovatel ještě dne 11. 5. 2016 ve svém vyjádření uváděl, že v řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu měl zmocněnce, který ho o jeho

výsledku neinformoval. Nečinnost zástupce však není pro soudní přezkum relevantní. Nyní prezentovaný názor stěžovatele tak jako nepřipustně formalistický nelze akceptovat a lze se důvodně domnívat, že kdyby takovým způsobem správní orgán skutečně postupoval, zcela jistě by stěžovatel předestřel argumentaci opačnou, avšak v takovém případě již oprávněnou (k obdobné situaci srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2015, č. j. 6 Azs 31/2015 – 36). Nejvyšší správní soud tudíž uvedenou námitku neshledal důvodnou a plně sdílí názor městského soudu.

[22] Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel se v průběhu správního řízení bránil tím, že zmocněné zástupkyni dal plnou moc a více se o věc (prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu) nezajímal. Zmocněnkyně ho o výsledku řízení neinformovala. Z toho následně dovozoval, že nevěděl o zamítnutí žádosti, proto na území ČR nemohl pobývat nelegálně. Jediná námitka směrem k udělení plné moci byla založena na tom, že stěžovatel už neví, jaký je obsah plné moci a zda nevypřela její platnost. Teprve v žalobě tvrdil, že plná moc nebyla pro předmětné řízení udělena a že mělo ministerstvo jednat přímo se stěžovatelem. Je tudíž zjevné, že stěžovatel svou argumentaci měnil podle toho, jak se mu to jevilo vhodné. V návaznosti na to je pak třeba odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný zdůrazňoval (str. 5), že stěžovatel je jako cizinec pobývajícím na území ČR povinen dodržovat zákony této země. Bylo proto v jeho zájmu, aby byl se svou zástupkyní v kontaktu a zajímal se o svůj pobytový status, neboť je to on sám, kdo je povinen plnit požadavky zákona o pobytu cizinců. Této odpovědnosti se nezabývá ani zvolením zástupce ve věci. Naopak následky jednání (případně nečinnosti) zástupce nese stěžovatel. Není přitom podstatné, zda stěžovatel skutečně nevěděl, že jeho pobyt nebyl v rozhodném období oprávněný. Pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že se prokazatelně v období od 24. 5. 2015 do 11. 5. 2016 zdržoval na území ČR ilegálně. Jak bylo již uvedeno, stěžovatel jako cizinec, který je povinen respektovat zákon o pobytu cizinců, musí svá práva a povinnosti na tomto úseku náležitě střežit, což zjevně nečinil, jak ostatně i v průběhu správního řízení přiznal. Nejvyšší správní soud nicméně podotýká, že žalovaný ani městský soud při svém rozhodování stěžovateli nikterak nevytýkali, že by byl jeho neoprávněný pobyt úmyslný. Všechny okolnosti daného případu, na které stěžovatel upozorňuje (že se dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie a v průběhu správního řízení spolupracoval, jakož i jeho předchozí dlouhý legální pobyt na území ČR), tak nemohou mít vliv na závěr, že jeho pobyt byl ve vymezeném období neoprávněný, a tudíž naplnil skutkovou postatu obsaženou v citovaném ustanovení zákona o pobytu cizinců. Polehčující okolnosti však byly zohledněny ve vztahu k proporcionalitě správního vyhoštění a k době trvání tohoto opatření, k čemuž se Nejvyšší správní soud vyjádří dále.

[23] Nejvyšší správní soud předesílá, že § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců brání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie.

[24] Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem

pokračování

(viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).

[25] Přiměřenost správního vyhoštění je však třeba hodnotit i vzhledem k době, na kterou je toto opatření přijato.

[26] Namítá-li stěžovatel, že krajské ředitelství cizinecké policie v tomto rozsahu nezohlednilo, že na území ČR žil stěžovatel již od roku 1996, pak mu lze přisvědčit. Nicméně této argumentaci přisvědčil již žalovaný, který z důvodu nedostatečného zohlednění skutečností svědčících ve prospěch stěžovatele (dobu legálního pobytu v ČR, spolupráce se správními orgány, žádné další porušení zákona o pobytu cizinců) změnil prvostupňové rozhodnutí a zkrátil dobu vyhoštění ze dvou let na 14 měsíců. Na druhou stranu však zohlednil i fakt, že stěžovatel nevedl žádné konkrétní vazby ve vztahu k ČR a že celá jeho rodina (manželka i dcery, bratři a sestry) žije na Ukrajině. S rodinou je v kontaktu a žádné další okolnosti (věk či zdravotní stav, případně nedostatek finančních prostředků) mu nebrání v návratu do domovského státu. Na podkladě všech uvedených skutečností má Nejvyšší správní soud za to, že v daném případě byla s ohledem na přiměřenost správního vyhoštění zohledněna všechna shora uvedená kritéria a napadeným rozhodnutím bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi veřejným zájmem na dodržování právních předpisů ČR cizinci pobývajících na jejím území a zájmem na ochraně soukromého a rodinného života stěžovatele. S ohledem na vše shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud i žalovaný správní orgán dostatečně zohlednily všechny okolnosti, které v řízení vyšly najevo, a otázku přiměřenosti správního vyhoštění stěžovatele posoudily správně.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu